

בע"א (אשדוד) 23874-11-21 - עיריית אשדוד מחלקה משפטית נ' לין גרסימוב

בע"א (אשדוד) 23874-11-21 - עיריית אשדוד מחלקה משפטית נ' לין גרסימוב ואח'שולם אשדוד
בע"א (אשדוד) 23874-11-21
עיריית אשדוד מחלקה משפטית

נגד

1. לין גרסימוב

2. שרון פור

בית משפט השלום באשדוד

[09.02.2022]

כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ

החלטה

בפני בקשה למתן צו הפסקה שיפוטי מכח סעיף 22ב' לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח - 1968. שמטרתו לצוות על המשיבים או מי מטעמם להפסיק עיסוק בעסק - מסעדה ועריכת אירועים בשם "TAMADA" (להלן: "העסק") המנוהל ע"י המשיבים וממוקם ברח' הבושם 6, מקרקעין הידועים גם כחלקה 71 בגוש 2452 (מגרש 71) בתחום המרחב התכנון המקומי של אשדוד.

הבקשה

על פי המפורט בבקשה בכתב המשיבה 1 היא בעלת העסק בהתאם לדו"ח רשם החברות (נספח 1 לבקשה), ואילו משיב 2 הינו מנהל בעסק.

נטען בבקשה כי המשיבים עוסקים בעסק הטעון רישוי על פי חוק רישוי עסקים, ללא רישיון כחוק. המשיבים הגישו בקשה לרשיון עסק למח' רישוי עסקים בעיריית אשדוד וזו הפנתה אותם לגורמים הרלוונטיים לקבלת אישורים לשם מתן רישיון.

עוד צוין בבקשה, כי ב- 13.4.2021 הוגש כתב אישום כנגד משיב 2 בגין ניהול עסק ללא רישיון (רע"ס 28454-04-21) (נספח 2 לבקשה).

הוסיף ב"כ המבקשת וציין בבקשה, כי ביום 13.7.2021 הורשע המשיב ע"י בימ"ש בעבירה המיוחסת של ניהול עסק ללא רישיון והוטל עליו קנס כספי, לאחר שהמשיב צירף לאותו הליך שני כתבי אישום נוספים (נספח 3 לבקשה). ביום 8.11.2021 בוצעה ביקורת בעסק ע"י ד"ר דנית כהן - וטרינרית עירונית, מטעם שירות המזון במשרד הבריאות ביחד עם התברואנית גב' ליאנה אומלטוב.

במסגרת הביקורת נמצאו ליקויים רבים, לרבות מצב תברואתי ירוד, מזון שפג תוקף ומזון לא מסומן. העסק נמצא מלוכלך והיה חשש לזיהום צולב.

ד"ר כהן הכריזה על פסילת המזון בהתאם לסמכותה לפי סעיף 167א' לחוק הגנה על בריאות הציבור (מזון), תשע"ו - 2015 וקבעה כי המזון שנמצא בעסק פסול למאכל אדם.

בסיום הביקורת הושמדו 143.13 ק"ג בשר וחלקי עוף (צו ההשמדה ודו"ח הבקרה מיום 8.11.2021 הכולל תמונות - נספח 4 לבקשה).

בנוסף, וחרף העובדה שמדובר בעסק המוכר משקאות משכרים ואף עורך במקום אירועים, לא היה בידי המשיבים אישורים ממשטרת ישראל וכיבוי אש.

לבקשה צורפו תצהירים תומכים של המפקחת הגב' ליאנה אומלטוב וד"ר דנית כהן.

לאור האמור לעיל, בימ"ש התבקש להורות על הפסקת העיסוק בעסק (סגירת העסק).

ראיות הצדדים

בפני בית המשפט הבקשה בכתב אליה צורפו תצהירים התומכים בנטען בבקשה של ד"ר דנית כהן- וטרינרית ומפקחת גב' אומלטוב ליאנה ונספחים (שמספריהם פורטו לעיל), פרוטוקול שני דיונים במהלכם נמסרה תגובת המשיבים בעל פה, הסכמה על הגשת התצהירים, ועדות המפקחת בבית המשפט.

במהלך הדיון השני הוגש מסמך ע"י המשיבים (משי'1).

השתלשלות ההליך והעדויות

הבקשה הוגשה ביום 10.11.2021.

ביום 11.11.2021 ניתנה החלטה המאפשרת למשיבים להגיש תגובה בכתב. כמו כן, נקבע דיון במעמד הצדדים ליום 5.12.2021.

ביום 1.12.2021 הוגשה לתיק בקשה למתן ארכה להגשת תגובה ובקשה לדחיית דיון שנדחתה, כמפורט בהחלטה מיום 1.12.2021.

בדיון מיום 5.12.2021 התייצבו המשיבה ועו"ד מטעם המשיבים אשר לא התכחשו לנטען בבקשה וטענו כי מנסים לבחון באיזה אופן ניתן לקדם פתרון.

נטען כי המשיבים נוקטים בצעדים לתיקון המחדלים, וכי בשלב הראשון הם הפסיקו לייצר מזון ופנו לבעל מקצוע על מנת להכשיר תוכניות, הכשרת מטבח על פי הייעוד שהם מתכננים.

עוד נמסר, ע"י ב"כ המשיבים, כי המשיבים מתחייבים לרכוש מזון מוכן מחב' אבישי מרום בע"מ "אייווה" קייטרינג והפקת אירועים (להלן: "היצרן"), וכי יש בידי היצרן רשיון של משרד הבריאות. המשיבים התחייבו לפעול בהתאם לחוק ולדרישות הרשות.

באשר לאישורים מכיבוי אש ומשרד הבריאות, נטען כי יש תכניות וכי המשיבים פועלים בהליכים להסדרת הרישוי.

ב"כ המבקשת הבהיר באותו מעמד, כי העסק המדובר נכלל כפריט 4.2'א' בצו ועל כן לא די באישור תברואה של העיריה, אלא נדרש אישור משרד הבריאות.

במהלך הדיון הסכים ב"כ המשיבים להגשת התצהירים, שנערכו ע"י ד"ר דנית כהן וגב' אומלטוב ליאנה. בית המשפט שמע את עדותה של הגב' ליאנה אומלטוב - מנהלת מדור תברואנים מח' רישוי, תברואנית ומפקחת באזור תעשייה הכבדה, אחראית האזור אשר העידה, בין היתר, כי במצב הנוכחי לא ניתן לאשר לעסק לפעול כפס מזון.

כמו כן, מסרה כי באותה עת לא היה לעסק אישור כיבוי אש ואף לא אישור ממשטרת ישראל. הוסיפה גב' אומלטוב והסבירה, כי אף שנמסרה למשיבים חו"ד מקדמית המהווה המלצה באיזה אופן לבנות תכנית לעסק ולהגישה לאישור, הרי שעד למועד עדותה בדיון הנ"ל, טרם קיבלה מהמשיבים תכנית לבדיקה כך שלא ניתן היה להפנות את התוכנית לאישור גורמים האחרים הרלוונטיים וההליך לקבלת רשיון לא התקדם. בנוסף, הצביעה גב' אומלטוב על קושי הנובע מחוק התכנון ובניה הואיל והעסק עושה שימוש חורג בבנין בו מצוי, הוסבר כי הבניין מצוי באזור תעשייה, שאינו מיועד למסעדה. באשר ליצרן עליו הצביע ב"כ המשיבים, העידה גב' אומלטוב כי רשיון היצרן שלהם אמור לפוג בסוף חודש דצמבר. כמו כן מסרה גב' אומלטוב - המפקחת, כי הרשות נמצאת בהליכים להגשת כתב אישום. גב' אומלטוב הסבירה את ההבדל בין פרשה טכנית לתוכנית הדרושה לאישור. כשב"כ המשיבים ביקש לחדד, כי מאחר שלא היתה בידיהם תוכנית לקבלת רשיון העסק, אין תוכנית להעברה למשרד הבריאות, אין אישור כיבוי אש ולא אישורים אחרים הנדרשים, כי אז האלטרנטיבה שנותרה למשיבים באותו שלב היא רכישת מזון מבחוץ, חימום ומכירה. לענין זה השיבה גב' אומלטוב, כי כל אדם שרוצה לנהל עסק צריך להגיש תוכנית בין אם התוכנית היא למכירת מזון שמיובא מבחוץ ובין אם המטרה לבשל את המזון בעסק (עמ' 6 לפרו' שו' 15-16). גב' אומלטוב הדגישה, כי התוכנית חייבת להיות בהתאמה למצב בשטח שנבחן בביקורת שהיא עושה במקור.

בחקירתה הנגדית הבהירה הבג' אומלטוב, כי בקשתם של המשיבים לקבלת רשיון נמצאת בסטטוס של המתנה, והדגישה כי גם אם שוקלים ליתן היתר זמני, הרי תנאי לקבלת רשיון זמני הוא הגשת תוכניות מלכתחילה, לצורך המשך טיפול.

כל עוד תוכניות לא מוגשות אין אפשרות להמשיך את ההליך, לא משנה אם הבקשה הוגשה פיזית או באופן מקוון (עמ' 9 לפרו' שו' 16-18).

בית המשפט ניסה לברר כמה זמן דרוש להשלמת ההליך לקבלת האישורים הנדרשים וב"כ המבקשת הסביר, כי במקרה דנן הואיל ונדרש אישור של משרד הבריאות באשקלון (ולא די באישור תברואה של עיריית אשדוד), הרי ההליך לקבלת האישור אורך זמן ממושך - בן חודשים (עמ' 6 לפרו' שו' 22-28).

עוד ציין ב"כ המבקשת, כי ככל שיהיו בידי המשיבים האישורים, אך יחסר רק אישור של מח' תכנון ובניה - במקרה כזה יהיה ניתן לקבל היתר זמני על מנת שיוכלו לעבוד כחוק, ולהוציא היתר בניה בתקופה קצרה (עמ' 7 לפרו' שו' 8-10). בסופו של אותו דיון מיום 15.12.2021 הוסכם, כי הצדדים יפעלו להגשת התוכניות, יתחייבו להפסיק את הפעילות היצרנית כפי שב"כ המשיב הצהיר לפרוטוקול וכי עד למועד הדיון הנוסף שנקבע, יוכלו לפעול לקבלת אישור כיבוי אש ובד בבד לפעול בעסק למכירת מזון אשר נרכש ממטבח קצה, חימום בלבד בתחום העסק, זאת לצד עמידה בדרישת המצהירות, שהמטבח חייב להיות נקי שהמזון לא יבוא במגע עם חרקים או לכלוך (דרישתה של ד"ר דנית כהן), שהמקרים יהיו תקינים בטמפרטורה הנדרשת לשמירת אוכל בין אם אוכל חם ובין אם אוכל קר, ושמכירת המזון תהיה בחמגשית ולא בכמויות של קייטרינג (דרישת הגב' אולמטוב).

ב"כ המשיבים הצהיר, כי התנאים שהוצגו ע"י ב"כ המבקשת והמצהירות מקובלים על המשיבים לצורך קידום הליך קבלת היתר זמני לניהול העסק.

כן הוצהר לפרוטוקול כי התוכניות הרלוונטיות יוגשו עד חודש דצמבר 2021 וכי המשיבים יפעלו בהתאם לתנאים, לרבות ניקיון המטבח, תקינות המקרים ותנאי המכירה בעסק.

בנסיבות העניין ונוכח ההסכמה שהתגבשה באותו מועד, המשך הדיון נדחה ליום 12.1.2022.

ביום 4.1.2022 הוגשה בקשה לשחרור מייצוג ע"י ב"כ המשיבים, הואיל והמשיבה הורתה לו להפסיק את הטיפול והייצוג בתיק. בית המשפט נענה לבקשה בהחלטה מיום 10.1.2022.

ביום 12.1.2022 הדיון נדחה בעקבות בקשת המשיבה 1, שציינה בכתב כי נחשפה לנגיף הקורונה (נבדקה אך טרם קיבלה תשובה באותו מועד).

המשיב 2 לא התייצב לדיון ולא הגיש בקשה, ואולם בית המשפט נענה לבקשת המשיבה 1 ודחה את הדיון ליום 27.1.2022.

בדין מיום 27.1.2022 טענה משיבה 1, כי כל הליקויים התברואתיים בעסק הוסרו והציגה דו"ח ביקורת שבוצע ע"י ד"ר דנית כהן וסיכום הבקרה מיום 22.12.2021 (מש/1).
בנוסף טענה כי יש לה אישור של כיבוי אש והציגה מסמך לעיון ב"כ המבקשת, שהתברר שאיננו האישור הרלוונטי.
באותה עת קם המשיב 2 והודיע, כי משיבה 1 אינה יודעת לדבר וכי הוא מעוניין לטעון, כי היא המשיבה 1 אינה יודעת את הפרטים (עמ' 13 לפרו' שו' 3).
(משיב 2 העלה טרזניה כלפי בית המשפט, כי בתיק אחר שנדון באותו יום בו משיבה 1 היתה המשיבה היחידה (בע"א 33524-12-21), בית המשפט לא אפשר לו לייצג אותה ולטעון במקומה.
בית המשפט הסביר, כי בעוד שבתיק האחר לא היה לו מעמד, הרי בתיק זה הוא משיב וזכאי לטעון (עמ' 13 שו' 11-13).
משיב 2 טען לפרוטוקול, כי הוא עובד בעסק של המשיבה 1, עוזר בהכנת האוכל ובמשלוחים (עמ' 13 שו' 22). עוד הסביר המשיב, כי האישור שהציגה משיבה 1 לב"כ המבקשת וסברה בטעות שזה אישור מכיבוי אש, הינו אישור חשבונית תיקון של הליקויים שנדרשו לתקן (עמ' 13 לפרו' שו' 23).
לענין אישור כבאות - המשיב טען כי יום קודם לדיון, התייצב נציג כבאות בעסק בדק ומצא "שהכל תקין" וציין בפני המשיב, כי יעביר את ממצאי הבדיקה לגורמים הרלוונטיים (עמ' 13 שו' 29).
באשר לקומה העליונה בעסק, מסר המשיב, כי יגיש תצהיר שהיא לא בשימוש.
באשר למשרד הבריאות, ציין משיב 2 כי היתה ביקורת של ד"ר דנית כהן שנמצאה תקינה (מש/1).
הוסיף המשיב 2 ומסר, כי בגלל הקורונה המצב הכלכלי קשה, אין הרבה עבודה, והם פועלים לקדם את התוכניות למכירת אוכל שנרכש ממטבח קצה (עמ' 14 לפרו' שו' 10-6).
בשלב זה, הגב' אומלטוב עלתה שוב על דוכן העדים ומסרה, כי בביקור האחרון שערכה בעסק מצאה כי הקומה העליונה בה היה המטבח בו בושל האוכל, בוטלה לפי תצהיר בעל העסק ועל כן נשלחו תכניות חדשות לקבלת אישור משרד הבריאות.
ברם, הגב' אומלטוב הסבירה, כי ברשימת הפריטים בצו רישוי עסקים יש אך שני סוגי פריטים, 4.2 א' שמתאים למסעדה ו- 4.2 ב', שמתאים לבית אוכל אחר אך אין סיווג של פריט המתאים למטבח קצה, שהינו סוג העסק המנוהל ע"י המשיבים. לכן, כל עוד העסק מוכר אוכל מוכן שזה כולל מזון מן החי, העסק המנוהל ע"י המשיבים, נכלל במסגרת פריט 4.2 א' הדורש אישור משרד הבריאות.

הוסיפה גב' אולמטוב ומסרה, כי מתגובה שקיבלה מגב' אסתי אזולאי מנהלת המח' במשרד הבריאות, עולה כי אין אישור משרד הבריאות גם לניהול עסק של מטבח קצה, כי למשרד הבריאות יש דרישות לעמדת מכירה. בנוסף, הבהירה גב' אולמטוב, כי נכון ליום הדיון אין אישור של מח' תכנון ובניה. אין אישור של כיבוי אש ואין אישור של משרד הבריאות. לשאלת בית המשפט (עמ' 14 שו' 30-31) אם ניתן לשקול מתן היתר זמני בכפוף לקיומם של שאר האישורים, הודיע ב"כ המבקשת, כי העסק היה צריך להיות סגור זה מכבר, והיפנה לדיון שהתקיים ברע"ס 28454-04-21 אך ב-13.7.21 בפני כב' השופט ליבליין (להלן: ההליך הקודם) בבקשה לסגירת עסק - אותו עסק בו עסקין. בהליך הקודם משיב 2, היה הבעלים הרשום ומנהל העסק. נטען כי המשיב 2 הצהיר, כי העסק נסגר ונמכר, מבלי שציין כי העסק הועבר לבת זוגתו, והצהרה זו גרמה לב"כ המבקשת לחזור בו מהבקשה לסגירת העסק הנדון. בפועל מתברר, כי העסק אך הועבר לבת זוגתו, אך הלכה למעשה - המשיב הוא שממשיך לנהל את העסק גם לאחר "המכירה" אף שמציג את עצמו כעובד. ב"כ המבקשת ציין, כי אם משיב 2 היה מגלה בדיון בהליך הקודם, כי העסק הועבר לבת זוגתו, המבקשת היתה עומדת על בקשתה למתן צו לסגירת העסק והצבת תנאי של איסור העברתו. המשיב 2 טען, כי פרסם מודעה למכירת העסק וכי אמה של בת זוגו הציעה לרכוש אותו אלא שענינו רואות, כי העסק רשום בבעלות בת הזוג היא משיבה 1 ומשיב 2 הינו המנהל בפועל ועל פיו יישק דבר. בנוסף, ולאחר עיון במסמך הבקרה מיום 22.12.2021 וברור שנערך עם ד"ר דנית כהן, שהיתה בביקורת במסעדה ומצאה אותה תקינה, התברר כי רישיון היצרן ש"מסעדת איווה" המוכרת את האוכל לעסק של המשיבים אינו בתוקף ואין בידה רישיון יצרן תקף לשנת 2022 ואף לא רישיון עסק כדיון. באשר לאישור משרד הבריאות מפנה להיעדרו ומפנה לעדות המפקחת -הגב' אולמטוב ממנה עולה כי נכון להיום אף קיימת התנגדות של משרד הבריאות למתן אישור. בהעדר אישור משרד הבריאות, העדר רישיון עסק למשיבים והעדר אישור רישיון יצרן ורישיון עסק של מסעדת "איווה" המספקת את המזון לעסק של המשיבים כמו גם העדר רישיון עסק של המשיבים עומדת ב"כ המבקשת על מתן הצו. דיון

המסגרת הנורמטיבית

סעיף 22 ב לחוק רישוי עסקים, תשכ"ח-1968 קובע:

22ב. (א) היה יסוד סביר להניח כי עסק טעון רישוי לפי חוק זה פועל בלא רישיון, היתר זמני או היתר מזורז, בניגוד לתנאיהם, או בניגוד לתקנות לפי חוק זה, רשאי בית משפט השלום או בית המשפט לעניינים מקומיים שבתחום שיפוטו נמצא העסק, לבקשת תובע, לצוות על בעל העסק, על המחזיק בעסק, על מי שבפיקוחו או בהשגחתו פועל העסק, ועל כל מי שמועסק בשירותם, להפסיק את העיסוק בעסק, בין בסגירת החצרים ובין בכל דרך אחרת הנראית לו מתאימה בנסיבות העניין כדי להביא לידי הפסקה של ממש בעיסוק (בחוק זה - צו הפסקה שיפוטי).

(ב) בית המשפט כאמור בסעיף קטן (א) לא יצווה כאמור באותו סעיף קטן אלא אם כן נוכח שיש בידי מבקש הצו ראיות לכאורה, כי התקיימו התנאים למתן הצו לפי אותו סעיף קטן.

(ג) מתן צו הפסקה שיפוטי אינו מותנה בנקיטת הליכים נוספים לפי חוק זה.

המטרה התחקיתית של סעיף 22ב' היא להילחם בתופעה של ניהול בתי עסק ללא רישיון.

בעצ"מ 39550-07-20 משטרת ישראל נ' חמו ואח' (10.9.20), (סעיף 8) קבע בית המשפט המחוזי ביחס להפעלת סעיף 22ב' לחוק, כי "תכליתו העיקרית של סעיף 22ב' עניינה ברישוי עסקים ובמניעה של המשך ניהול בתי עסק בישראל ללא רישיון. עצם העובדה שקיימים בתי עסק הפועלים ללא רישיון היא תעודת עניות לגורמי האכיפה. תופעה זו צריך לעקור מן השורש ולצורך זה חוקק סעיף 22ב'.

אין לסעיף זה כל נגיעה להגנה על הציבור מפני סכנה ברורה ומיידית או הדברת הפשיעה".

מטרת צו הסגירה, לפי סעיף 22ב' לחוק, היא מניעתית ולא עונשית. הצו נועד להסיר את העבירה, קיומה והימשכותה. ככל שהרשות מעוניינת למנוע סכנה אקוטית ומיידית לציבור, כאשר מדובר בסכנה הנובעת מבית עסק הפועל ללא רישיון, הרי שלצורך זה קיימים סעיפים 17 ו- 20 לחוק רישוי עסקים.

בניגוד לדין הקודם טרם תיקון 34 (שאז מתן צו שיפוטי היה מותנה בהגשת כתב אישום ובקיומן של עילות ראו רע"פ 4384/13 מדינת ישראל נ' מיאו והאו ואח' (3.3.2014) ורע"פ 8696/14 בן מוחה נ' משטרת ישראל (21.12.2014)), צו ההפסקה השיפוטי מכוח סעיף 22ב' הביא לשינוי משמעותי. מתן הצו אינו מותנה בנקיטת הליכים נוספים.

בשים לב לעוצמתו של הסעד הניתן לפי סעיף 22ב', והשלכותיו נקבע, כי יש לנקוט בצעד זה במשורה (ב"ש 62014-06-19 מדינת ישראל נ' ד.א.ב. הופעות בע"מ (2.8.19)).

על בית המשפט לאזן בין הפגיעה בחופש העיסוק של מפעיל בית העסק לבין הנזק שעלול להיגרם לאינטרס הציבורי, ככל שפעילותו של בית העסק תימשך (עפמ"ק 19-03-67086 פא.לו. פרויקטים 2015 בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל (5.6.19)).

מידת ההוכחה הנדרשת

על מבקש הצו להצביע על קיומן של ראיות לכאורה לביסוס הבקשה, כך על פי קביעת המחוקק. הכרעה

לאחר שקראתי את נימוקי הבקשה והנספחים לה, שמעתי את טיעוני הצדדים בפני ושקלתי את הראיות והעדויות, נחה דעתי כי דין הבקשה להתקבל.

האינטרס הציבורי העומד בבסיס הבקשה לסגירת העסק הוא הבטחת השמירה על משטר רישוי תקין ומניעת מצב בו עסק מתנהל ללא רישיון עסק.

בית המשפט ער כי יש בצו כדי לפגוע בזכות חוקתית של חופש העיסוק ברם המחוקק נתן דעתו לכך. המשיבה 1 הינה הבעלים הרשום של העסק ששמו "טאמדה", כפי שעולה מאשור מקוון מרשם החברות, מדובר בבעלות יחידה (נספח 1).

המשיב 2 היה הבעלים ומנהל העסק קודם להעברת הבעלות על שם משיבה 1.

המשיב 2 ניהל את העסק ללא רישיון החל מ- 18.8.20 ועד למועד הגשת כתב אישום נגדו בגין ניהול עסק ללא רישיון בתיק 21-04-28454 - ההליך הקודם.

במסגרת ההליך הקודם התבררו גם 2 תיקים נוספים, שצורפו אף הם עניינם ניהול עסק ללא רישיון.

באותו הליך טען המשיב, כי בשל הקורונה עסקיו סגורים, וכי את המסעדה- קרי העסק בענייננו- מכר (עמ' 1 לפרו' ההליך הקודם שו' 12-13).

בסופו של דבר המשיב 2 הגיע להסדר טיעון לעונש בשלושת כתבי האישום והמבקשת לא עמדה על בקשה לסגירת העסק - המסעדה, נוכח הצהרת המשיב שם, שהעסק סגור ונמכר.

בפועל מתברר, כי המשיב המשיך לנהל את העסק, ללא רישיון גם לאחר גזירת הדין בהליך הקודם.

אומנם המשיבים פנו בבקשה לקבל רישיון עסק אולם ההליך לא קודם הואיל ולא הגישו תכנית מתאימה והאישורים הנדרשים לקבלת הרישיון.

המשיבים ממשיכים לנהל את העסק "יחדו" ללא רישיון חודשים.

המשיב 2 מנהל את העסק ללא רישיון כשנה וחצי.

מכירת העסק לבת הזוג הינה אקט טקטי, כאשר בת הזוג רשומה כבעלת העסק אך בפועל המשיב 2 הוא המנהל ועל פיו יישק דבר.

לכאורה המשיב פעל שלא בתום לב במסגרת ההליך, שהתנהל נגדו כנאשם בתיק 21-04-28454, כשלא דיווח, כי העסק נמכר לבת זוגו.

אין ספק כי לו היה מדווח את העובדות לאמתן, כי אז המבקשת היתה עומדת על צו סגירת לעסק כאקט עונשי כפי שעמדה על רכיב זה לגבי 2 עסקים אחרים, שנוהלו ע"י המשיב ללא רישיון וכתבי האישום בגינם צורפו לאותו הליך ונגזר דינו בעניינם.

התכלית בשלה הוגשה הבקשה ומטרת המחוקק מתקיימת.

בית המשפט ער לכך שהמשיבים פעלו להסיר ליקויים תברואתיים, שנתגלו בביקורת מיום 8.11.21, ליקויים שהיוו סכנה בריאותית לציבור, כפי שעולה מדוח בקרה, שהתבצעה בעסק ב 21.12.22.

בית המשפט גם מודע להוראות סעיפים 17 ו- 20 לחוק רישוי עסקים המאפשרות לנקוט בהליכים כדי להגן על שלום הציבור מאותו עסק.

כאשר סעיף 20 עניינו צו הפסקה מנהלי שתוקפו ל - 30 יום, כאשר אחת ממטרותיו היא מניעת סכנה מיידית לציבור. ואילו סעיף 17 עניינו מתן צו סגירה לבית עסק שהוגש נגדו כתב אישום, וזאת כאשר קיימת סכנה לשלום הציבור מאותו בית עסק.

ברם מהות הבקשה שבפני הינה בקשה לסגירת עסק בשל העדר רישיון עסק הנדרש כדין, והגם שבנוסף להיעדר רישיון עסק פורטו בבקשה ליקויים תברואתיים שהוסרו, אין בכך כדי להשמיט את ליבת הבקשה.

בית המשפט שקל גם את העובדה, שאישור משטרה מצוי בידי המשיבים ואת טענתם שבוצעה בעסק ביקורת כיבוי האש אך לא היה בידם להציג אישור כיבוי האש הנדרש לרשיון.

בית המשפט שקל גם באם קיים סיכוי, שבעתיד הנראה לעין יוכלו המשיבים לקבל רישיון עסק לאותו בית עסק, אך על פי מכלול הנסיבות והראיות, שהובאו בפני והתנהלותו של משיב 2 שזכתה לגיבוי בת הזוג היא משיבה 1, המסקנה המתבקשת, כי יש ראיות לכאורה לביסוס הצו.

בענייניו אין ספק שאין בידי המשיבים רישיון לניהול העסק.

העסק מנוהל ללא רישיון תקופה ממושכת, כאשר המשיב 2 השתמש לכאורה במשיבה 1 כדי להתל ברשות ו/או להתחמק מסגירת העסק אחרי שניהל אותו טרם העברת הבעלות, ללא רישיון. המשיבה 1 שיתפה פעולה עם המשיב ולמעשה אפשרה לו להמשיך לנהל בפועל את העסק, ש"מכר" לה, ללא רישיון עסק ובניגוד לדין. המשיבים אחראים לניהול העסק, ללא אישורים נדרשים וללא רישיון עסק. הבקשה לקבלת הרישיון הוגשה אך בחודש נובמבר 2021 ועד למועד הדיון האחרון ב 27.1.22 לא היה בידי המשיבים רוב אישורים. לא הוצג אישור כיבוי אש. אין אישור משרד הבריאות. לבית המשפט הובהר ע"י ב"כ המבקשת, כי בעת הנוכחית קיימת התנגדות מצד משרד הבריאות ליתן אישור גם באופן בו מתנהל העסק - קרי באופן שהאוכל נרכש ממטבח קצה ונמכר בעסק אך לאחר חימום. למשרד הבריאות יש דרישה לעמדת מכירה (עיין עדות המפקחת). כל עוד המזון הנמכר כולל מזון מן החי הרי על פי צו רישוי עסקים העסק מסווג כפריט 4א לו נדרש אישור משרד הבריאות. אם לא די בכך, גם רישיון העסק והיצרן של בית העסק "מסעדת אייזה" - המוכר לבית העסק של המשיבים את המזון - פג כך שאין בידו רישיון העסק ואף לא רישיון יצרן לשנת 2022. כמו כן אין אישור ממחלקת תכנון ובנייה בשל השימוש החורג. יוצא איפוא, כי המבקשת עמדה בנטל המוטל עליה לקבלת הצו. על יסוד האמור לעיל, הריני נענית לבקשה ועל כן ניתן בזאת צו כדלקמן:

1. איסור על הפעלת העסק - מסעדה ומקום לארועים ששמו "TAMADA", הממוקם ברח' הבושם 6, מקרקעין הידועים גם כחלקה 71 בגוש 2452 (מגרש 71), בתחום המרחב התכנון המקומי של אשדוד, בין אם ע"י המשיבים ובין אם ע"י אחרים מטעמם, ככל שאין בידיהם רישיון או היתר זמני, כדין.
2. למען הסר ספק - צו זה יחול על המשיבים ועל כל אדם אחר מטעמם, משכך, אוסר על העברת הבעלות או ההחזקה בעסק לאחר, אלא אם כן יהיה בידי אותו אחר רישיון עסק כדין, או היתר זמני כדין לניהול והפעלה של עסק זה.
3. בהתאם להוראת סעיף 24 לחוק רישוי עסקים, וככל שהמשיבים (או מי מטעמם) לא ימלאו אחר הוראות צו זה, המבקשת רשאית לאכוף את הצו, והיא רשאית להיעזר במשטרת ישראל לצורך כך, לרבות כניסה לעסק, וכן נקיטת כל אמצעי סביר אחר (לרבות שימוש בכח סביר) לשם מניעת המשך העיסוק בבית העסק.
4. הצו יכנס לתוקפו תוך 7 ימים מיום קבלת הצו.
5. משטרת ישראל תסייע באכיפת הצו.
6. המבקשת תבצע מסירה אישית של הבקשה והחלטה זו למשיבה תוך 7 ימים.
7. ככל שהמניעה תוסר יש להגיש בקשה מתאימה. המזכירות תעביר את ההחלטה לצדדים.

זכות ערעור כחוק. ניתנה היום, ח' אדר א' תשפ"ב, 09 פברואר 2022, בהעדר הצדדים.